Politiken bruger cookies og lokal lagring bl.a. for at huske dine indstillinger og målrette annoncer. Ved at bruge sitet accepterer du dette. Læs mere
Ok, jeg er med

GLADE KØER GIVER GOD MÆLK
DIN GARANTI FOR AT MÆLKEN KOMMER FRISK FRA DANSKE KØER.
DIN GARANTI FOR AT MÆLKEN KOMMER FRISK FRA DANSKE KØER.

POLITIKEN MENER
læs dagens
leder her

KRONIKEN

Daglig fordybelse siden 1905

MEST KOMMENTEREDE SENESTE UGE:
Det ender ikke godt i Irak og Syrien
35 kommentarer

KRONIKEN 1. MAR. 2015 KL. 00.01

Kroniken: Sådan var min vej ind og ud af radikalisering

Mens samfundet forsøger at vaske deres baggrund af dem, forsøger den unge generation af muslimer mere end nogensinde at bevare deres kulturelle og religiøse identitet.

15

Diskutér med de radikaliserede i stedet for at forbyde demKilde: Politiken TV / Christoffer Emil Bruun / Producer: Peter Vintergaard

Gem
Følg

KHATERAH PARWANI, jurastuderende og næstformand og politisk rådgiver i ExitCirklen

»Kendte du Omar personligt?«. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange jeg er blevet stillet det spørgsmål, når jeg blev interviewet som 'antiradikaliseringsekspert'.

»Ja, ser du, jeg arbejder med afradikalisering«, svarede jeg. »Og jeg har selv opsøgt disse miljøer i mine unge dage«. Men ingen gad at hænge sig i min fortid, selv om min personlige historie rent faktisk giver en række svar på, hvordan det kan gå så galt, som det gjorde for Omar.

Jeg og min familie flygtede til Danmark i slutningen af firserne. Krigen og flugten fik fatale konsekvenser for mine forældre, som efterfølgende kæmpede med depressioner og alvorlige livssygdomme.

De have en bagage, som mennesker sjældent overlever at slæbe på i længden. Den bagage blev efterladt midt i vores stue og hver dag. Mine ældre søskende huskede krigen og flugten, og under vores opvækst ramte følgerne vores hjem som en storm.

Især min storebror havde en svær opvækst. Han var ikke skolens flittige dreng, men en meget sympatisk dreng, dog med kort lunte. Han havnede tidligt i armene på banderne i ghettoen og gik fra at være mors lydige dreng til at være en værre rod. Han kom ofte hjem med blod på tøjet efter store slagsmål, og rygterne om, at han var havnet i en af de slemme bander, løb stærkt.

LÆS OGSÅ I 2011 mødte jeg gerningsmanden i Mjølnerparken

Mor græd og tiggede, mens far råbte og skreg. I perioder var vi så heldige, at han blev hjemme, for han havde en lidelse, som gjorde, at han ikke kunne mærke kroppen fra navlen ned. Neurologerne anede ikke, hvad baggrunden var, men sagde, at det var psykisk og spurgte meget til hans barndom.

Min far havde hele vores opvækst insisteret på at vi skulle oplyses i rigt omfang omkring religion, men at vi skulle have lov til vælge selv. Min mor var praktiserende og derfor uenig. Vi blev ikke påkrævet at lære at bede, og jeg havde ikke set en moske eller lært at bede en bøn, før jeg var i starten af tyverne. Jeg gik fars vej. Min bror gik mors vej.

#BUDGET 16 KBH
NEDSKÆRINGER
Investér i børn, unge og velfærd
DEMO 28.09 Kl. 16 00
Københavns Rådhusplads
FOA

MEST LÆSTE LIGE NU

Annonce
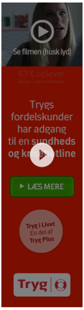
Se filmen (husk lyd)
63% oplever
kriser i parforholdet
Trygs fordelskunder har adgang til en sundheds og krisehotline
LÆS MERE
Tryg i Livet
En del af
Tryg Plus
Tryg

Annonce

Valio
Laktosefri
& fuld af smag
FIND INSPIRATION OG TIPS >

Urbanplanen var bundskrabet af Amager. Ghettoen, man elegant kunne vende ryggen til, fordi den lå godt gemt bag højhuse derude på 'lorteøen'.

Her boede de misfits, både de blege og de brune. Amagerkanerne. Fuck, hvor jeg hader det ord, stadig. Supermarkederne og banken flyttede på grund af smadrede ruder og afbrændinger.

Her var børneskrig midt om natten og en mandestemme, som flyttede sig fra det ene rum til det andet, mens gulvet rystede min seng, for hver gang hans kone røg i gulvet.

Her var børn, der ikke fik skiftet tøj eller børstet tænder, og som gik i skole i stanken af gammel urin. Vi sladrede aldrig, for så kom kommunen og fjernede vennerne.

LÆS OGSÅ Analyse: Terror-mistænkt var rundet af det danske samfund

De privilegeredes børn, som duftede af sæbe, beærede os med deres selskab i nogle år, indtil deres forældre stak halen mellem benene og flyttede væk. Lærerne havde opgivet os og skulle bare have arbejdsdagene overstået, så de kunne vende hjem til deres små huse og lejligheder uden for 'lorteøens' cirkus.

Vi var umulige, voldelige og stædige, ja. Men ingen af de voksne tog sig tid til at spørge, hvorfor vi gik rundt som tikkende bomber og havnede i slagsmål alt for ofte. Det er ikke underligt, at de fleste af mine barndomsvenner i dag arbejder med 'utilpassede børn'.

I vores virkelighed var det normalt, hvis nogen havde fået slag, så det kunne ses. I vores virkelighed var det normalt, at voksne på gaden gav os gratis stoffer. I vores verden var det normalt, at der var bandekrig ude foran døren.

Hashpsykoserne havde ramt så mange unge ude på Amager, at ingen spottede det, før det endte galt. Venner og bekendte forsvandt eller blev tvangsindlagt. Når de så flygtede fra den lukkede, forsøgte de at opsøge deres brødre igen.

Da folkeskolen var slut, begyndte jeg på gymnasiet. Min storebror forsvandt i sit eget liv, mens min storesøster tog til London for at arbejde. Jeg vidste ikke, at det gymnasium, jeg kom på, nærmest var højborg for radikalisering i starten af nullerne. Og her stod jeg – perkeren, som ikke troede på islam, men hellere ville diskutere filosofi.

Min vennekreds bestod af lidt forskelligt. Nogle var fra ghettoen på Amager, andre nytilkomne. En del af dem var praktiserende muslimer, som bar tørklæde, bad fem gange dagligt og var de mest fredelige, ydmyge og tålmodige mennesker, jeg har mødt i mit liv.

> **Alt fra religionsfortolkning til krigen i Afghanistan blev forstået som en krig mod alle muslimer**
>
> Khaterah Parwani

Den anden gruppe bestod af rodløse unge med de gode karakterer. Jeg tog debatterne aktivt med de besøgende fra Hizb ut-Tahrir, som nærmest var der i alle pauser og fik fri adgang til at holde oplæg i gymnastiksalen. Dengang var retorikken meget hårdere fra Hizb ut-Tahrir.

Det er vigtigt at slå fast, at de fleste, der blev radikaliseret, ikke var tidligere bandemedlemmer, men unge mænd og kvinder, der var så snotforvirrede og rodløse, at de blev som blødt ler i hænderne på de som rekrutterede.

Der var især fokus på de skarpe unge, som var modnet for hurtigt og derfor forstod, hvordan man skulle komme ind under huden på andre mennesker. Vi havde taleevnerne i orden og skilte os ud.

Da Hizb ut-Tahrir spurgte, hvornår jeg første gang fik at vide, at jeg ikke hørte til her, fortalte jeg om dengang, jeg som 8-årig mødte en ældre racistisk mand, som råbte mig ind i hovedet, at jeg skulle skride hjem til mit perkerland igen.

Politikernes tone blev fremhævet og kommenteret med bemærkningen: »Tænk over det! Landets ledelse lægger ikke skjul på, at muslimerne er fjenden«. Tal for, hvor mange uskyldige muslimske liv der var ofre for krige, blev fremhævet.

Min adfærd begyndte at ændre sig markant. Jeg diskuterede en del med min far og mor og bebrejdede dem for ikke at lære mig at praktisere islam. Efter at jeg kom hjem med flyers og hæfter fra Hizb ut-Tahrir, tog min far forbi skolens rektor og krævede, at skolen afskar Hizb ut-Tahrir adgang omgående.

Da tvillingetårnene blev ramt, kunne man straks mærke, at man blev behandlet anderledes og kigget på anderledes. Afmagten blev genkendt af andre muslimer.

LÆS OGSÅ Gerningsmand voksede op med vold, våben og bandekrig i ghettoen

De brune rottede sig sammen, og de hvide gik for sig selv. Hizb ut-Tahrir måtte ikke længere komme på gymnasiet, men de stod stadig ude ved busstoppestedet og talte med de unge. Ledelsen på skolen havde besluttet at afholde et minuts stilhed for ofrene i USA. Jeg deltog og viste min medfølelse.

Da Afghanistan siden blev angrebet, spurgte jeg, om vi kunne holde et minuts stilhed for mit land. Jeg fik en kontant og fornærmet afvisning, som påvirkede mig en del. I kantinen var der diskussioner og endda skænderier om det.

Flere syntes, det var hyklerisk, at vi skulle mindes USA, men ikke Afghanistan, mens de ikkemuslimske elever havde svært ved at genkende vores frustrationer. Var der forskel på værdien af de uskyldige liv i USA og i Afghanistan, spurgte jeg mig selv. Jeg følte mig ydmyget.

Samtidig var mit liv noget rod, fordi begge mine forældre var blevet syge. Jeg kom op i fuldt pensum, og det eneste råd, jeg fik fra skolen, var, at jeg skulle flytte hjemmefra. Helt virkelighedsfjernt fra min virkelighed. Jeg henvendte mig til dem, der forstod mig: Hizb ut-Tahrir.

Når man så var medlem, blev man skolet i at argumentere for sin sag. Alt fra religionsfortolkning til krigen i Afghanistan blev forstået som en krig mod alle muslimer. Afghanistan – det hjem, mine forældre altid fortalte eventyr om, og som jeg følte, jeg var blevet frarøvet. Det land, som mine forældre sukkede efter.

Drengene blev aktivt opfordret og tilskyndet til at rejse til Afghanistan og andre krigszoner, mens drømmen om et kalifat blev systematisk plantet hos de rodløse, de søgende, de utilpassede. Der var ingen nuancer, det hele var sort-hvidt. Jeg åd det råt.

> **Der var især fokus på de skarpe unge, som var modnet for hurtigt og derfor forstod, hvordan man skull komme ind under huden på andre mennesker**
>
> Khaterah Parwani

Da min far blev rask, kæmpede han med at opdrage mig på ny. Jeg var fyldt med vrede og afmagt, og jeg var blevet advaret mod mine egne forældre og ældre søskende.

Hele familien medvirkede til, at jeg blev overtalt til at rejse med mor til Afghanistan. Turen til Afghanistan blev et kæmpe vendepunkt i mit liv. Dernede lærte jeg at forstå, hvad de radikale muslimske grupperinger ville gøre, hvis man nogensinde gav dem magten over et land. De havde nedlagt mit land, nulstillet vores historie. Vores filosofi og dannelse var totalt stoppet. Landet lå i ruiner og smerte, og alle gemte sig bag husenes tykke mure af angst.

Da jeg vendte hjem, opsøgte jeg min afghanske baggrund. Jeg ville vide mere om den del af min identitet.

Jeg havde allerede en del baggrundsviden, eftersom min far er historiker og gav os viden, men selve kontakten til mit bagland havde jeg mistet under min opvækst.

Jeg forelskede mig i en afghansk fyr, som havde fået et godt øje til mig. Han ville forloves, og min far var totalt imod, da han havde en dårlig mavefornemmelse. Det hele var lyserødt til at starte med, og vi planlagde, hvornår vi ville giftes. Vi sørgede for at få en base, så der stod en lejlighed parat, så snart vi var gift.

Hvad jeg ikke vidste, var, at forholdet skulle udvikle sig til et mareridt. Min eks-forlovede drak og røg og undlod at praktisere sin religion, som han ellers promoverede sig med. Han havde ingen interesse for islam, men var aggressivt drevet af ekstreme fortolkninger.

Vores uenigheder om mit tøj fyldte meget. Han følte sig konstant truet af 'vestlig kultur', og hans usikkerhed førte ham til ekstreme udbrud. Jeg startede på jura, men opgav at deltage i undervisningen, fordi det udløste for meget kaos mellem os, at der var fyre på mit hold.

Situationen kulminerede, da han en dag under et skænderi gav mig en lussing. Jeg løb ud i gangen for at tage sko på, men blev straks hevet ind i stuen igen og banket ned i sofaen. Jeg kæmpede videre, alt imens jeg blev banket sønder og sammen.

LÆS OGSÅ Hvorfor står vi så fast på retten til at håne og spotte profeten?

Jeg mærkede intet, selv om blodet fossede ud af næse, mund og andre steder. Jeg gjorde modstand, indtil han havde sat sig oven på min mave, mens han tog kvælertag på mig. Det øjeblik føltes som en evighed, og før det hele sortnede, tog jeg afsked med livet.

Lyset udefra vækkede mig morgenen efter. Der gik lidt tid, før det gik op for mig, hvad der var sket. Min krop var som revet fra hinanden, og jeg græd i angst, mens jeg forsøgte at lytte efter, om han var i nærheden. Jeg listede ud på toilettet og så, at han lå og sov på sin seng.

> **Ude på vejen vendte alle blikke, mens jeg bare løb ned ad hovedgaden. Aldrig har jeg følt mig så ydmyget og i så stor fysisk smerte**
>
> Khaterah Parwani

Da jeg kom ud på toilettet og så mit spejlbillede, var jeg nær besvimet. Jeg kunne ikke se Khaterah i spejlet længere. Jeg satte mig ved badekarret, og tankerne fløj frem og tilbage. Hvordan skulle jeg dog besøge mine forældre sådan her? Jeg hørte en lyd fra soveværelset og tog straks min jakke og løb ud af lejligheden i strømpesokker. Ude på vejen vendte alle blikke, mens jeg bare løb ned ad hovedgaden. Aldrig har jeg følt mig så ydmyget og i så stor fysisk smerte.

Jeg fik fat i en taxa og tiggede vedkommende om at køre mig hjem gratis. Da jeg kom til parkeringspladsen, løb jeg hjem til min nabo, som straks ringede til min søster. Jeg blev kørt til det nærmeste sygehus og indlagt med brud, blodsprængninger og flænset hud alle vegne.

Jeg husker tydeligt mødet med veninderne fra min fortid. Da jeg fortalte dem, hvad der var sket, spurgte de mig: »Hvad havde du gjort, siden han tyede til vold«.

Det tog mig mange år at finde mig selv, og min familie brugte meget energi på at løfte mig ud igen. Noget, som hjalp mig en del, var faktisk de fem daglige bønner. Det var stunder, som gav mig ro og balance, og hvor jeg kunne lukke al kaos ud.

Jeg valgte siden at hjælpe andre unge, og det har især været tankevækkende at møde de mange unge, hvis forældre ikke er som mine, og ikke har nogen til at vejlede dem. De mangler ofte mennesker, som kan forstå deres sprog og genkende, hvad der har fået dem til at opsøge de radikale kræfter, som blot udnytter deres rodløshed.

Man efterlyser simple svar fra politikernes hånd, men sandheden er, at svarene på årsag og løsning ikke er spor simple, fordi de unge ofte har en kompliceret historie. Radikaliseringsprocessen starter jo ikke det øjeblik, de bliver rekrutteret af de radikale miljøer. Den proces starter det øjeblik, de unge føler sig identitetsløse og opsøger steder, hvor de bliver genkendt. Det er steder, hvor der findes et søster-/broderskab hvor man bliver anerkendt for netop at føle sig utilpasset – for så at føle sig tilpas.

LÆS OGSÅ Psykiater om mistænkt attentatmand: Ingen tegn på alvorlig psykisk sygdom

Det er ikke særligt unge med kriminel løbebane, som bliver rekrutteret, men også unge, som tager en længerevarende videregående uddannelse og har et job. Det eneste, der samler disse to grupper, er, at der et særligt tomrum, som de deler.

Mens samfundet forsøger at vaske deres baggrund af dem, forsøger den unge generation af muslimer mere end nogensinde at bevare deres kulturelle og religiøse identitet, akkurat som visse etnisk danske grupper frygter at miste deres danskhed..

Det er denne balance mellem to identiteter, som der skal vejledes i. Nogle unge vælger at rejse videre og udforske deres kulturelle og religiøse baggrund, mens andre alene beholder deres kulturelle baggrund. Nogle unge opgiver endda troen.

Det er underordnet, så længe den enkelte tager del i samfundet igen. Det er netop en del af afradikaliseringsfasen, at den enkelte skal ud at præstere, blive en del af arbejdsmarkedet og være uafhængig af en gruppementalitet, der afholder ham eller hende fra at mærke sig selv.

Del link http://pol.dk/2568242

15 KOMMENTARER Kommentér

RELATEREDE ARTIKLER

Værn mod radikalisering kortlægges

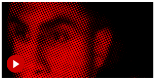

Omars lærer: Skolen kan gøre en forskel for radikaliserede unge

Hizb ut-Tahrir er en trussel, der skal nedkæmpes

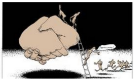

Ekstremismen vinder, hvis ikke vi står sammen

Manglen på fællesskab gør mennesker til terrorister

Ekspert: Aarhus går nye veje med indespærring af 15-årig

En dreng er sat bag lås og slå ud fra mistanke om, at hans far vil radikalisere ham.

Vis flere

ŠKODA
DEN NYE
FABIA COMBI
- Svær at komme uden om
KIG IND I BILEN
Det med småt
OPLEV DEN HOS DIN FORHANDLER
Finansiering med
ŠKODA ALL INCLUSIVE

DIT POLITIKEN

Din strøm

Alle | Anbefalinger | Du følger | Mest læste lige nu

Der er mere - når du har en profil...

Opret dig gratis i dag

- og vi giver dig 1 måned fri adgang til politiken.dk og personlige anbefalinger på artikler.

Allerede oprettet eller abonnent? Log ind

Mest læste lige nu

DF bliver ved med at spille offerkortet, Søren Espersen

Gem

Mest læste lige nu

New Order genopstår med fabelagtig

Gem

Mest læste lige nu

Verdens mest hadede medicinmand: Jeg hævede prisen med 5.400 procent for patienternes skyld

Gem

Mest læste lige nu

Dansk Folkeparti ødelægger hjælp til hjemløse

Gem

Mest læste lige nu

Verdenskendt digter: Den europæiske elite afskyr arabere

Gem

Mest læste lige nu

'Uforskammet' rigmand med sans for timing dirigerer milliarder til Europa

Gem

Mest læste lige nu

Tysk indenrigsminister: Vi ser syriske flygtninge, som ikke taler arabisk

Gem

Mest læste lige nu

Skal danske arbejdere betale for integration af flygtninge?

Gem

Mest læste lige nu

#smuksomjeger: Kan selfies af den uperfekte krop ændre skønhedsidealer?

Gem

+ Vis flere

Du kan følge dine favoritskribenter og emner, der interesserer dig.

Viden	Emne
Jesper Thobo-Carlsen	Politisk redaktør
Jakob Sheikh	Journalist
Kultur	Emne
Kristian Madsen	USA-korrespondent
Nils Thorsen	Journalist

+ Følg

+ Vis flere

Dit Plus

Særlige produkter, rabataftaler og rejser i Plus anbefalet til dig baseret på dine læsevaner.

Få anbefalinger til et stort udbud af produkter med rabatter og tilbud...

Opret gratis profil nu

- og få fri adgang til politken.dk i en måned.

Få kontante fordele i dag med et abonnement

Allerede oprettet eller abonnent? Log ind

Danish Design Units
Legetøj i skum, model small, traktor
Pluspris 55 kr.
Pris ikke-abonnenter 65 kr.

Køb

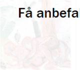

Jytte Rex
Uden titel 05/86
Pluspris 140 kr.
Pris ikke-abonnenter 165 kr.

Køb

Det materialiserede liv
Pluspris 140 kr.
165 kr.

Køb

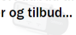

Skridttæller
Pris ikke-abonnenter

Køb

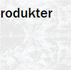

Eksklusivt fotoprint
Kun 40 stk.
Indlandsis 2 - Fotograf Joachim Adrian
Pluspris 1.250 kr.
Pris ikke-abonnenter 1.450 kr.

Køb

Item m6
Flystrømper, damer
Pluspris 255 kr.
Pris ikke-abonnenter 300 kr.

Køb

+ Vis flere

Om Politiken
Organet for den højeste oplysning siden 1884.
Læs mere

Rådhuspladsen 37
1785 Kbh. V.
Tlf: 33 11 85 11
Kontakt os

Arkivet

Køb abonnement
Politiken.dk
E-avis
Papiravisen
PolitikenWeekly
Kundecenter

Følg os

Chefredaktionen
Bo Lidegaard (ansvarshavende)
Anne Mette Svane

Digital direktør
Frederik Wiedemann

Redaktionschef
Jakob Nielsen

Digital udviklingschef
Anders Emil Møller

Annoncedirektør
Henrik Børjesson

Nyhedsredaktør lige nu
Pia Buhl

Sektioner
Danmark
Magasinet
Internationalt
Kultur
Debat
Økonomi
2050
Forbrug & Liv
iBYEN
Sport
Motion
Mad
Rejser
Viden
Navne
Foto
TV
Podcast
Striber
Bagsiden
Politiken Plus
PolitikenWeekly

Dit Politiken
Politiken er sjovest at bruge i indlogget tilstand. Så får du anbefalinger og funktioner, som er rettet særligt mod dig..

Log ind på Politiken

Politiken nyhedsbrev
Få dagens overblik. Håndplukket af redaktionen. Hver eftermiddag i din indbakke.

Indtast din mailadresse | Tilmeld mig

Se alle Politikens nyhedsbreve

Politiken Plus
Fortsæt til Plusbutikken
Se hvor du får rabat med Pluskort

Copyright Politiken 2015

Politiken kundecenter | Læs e-avisen | Politiken weekly | RSS feeds | Annoncer | Artikel-service | Persondata